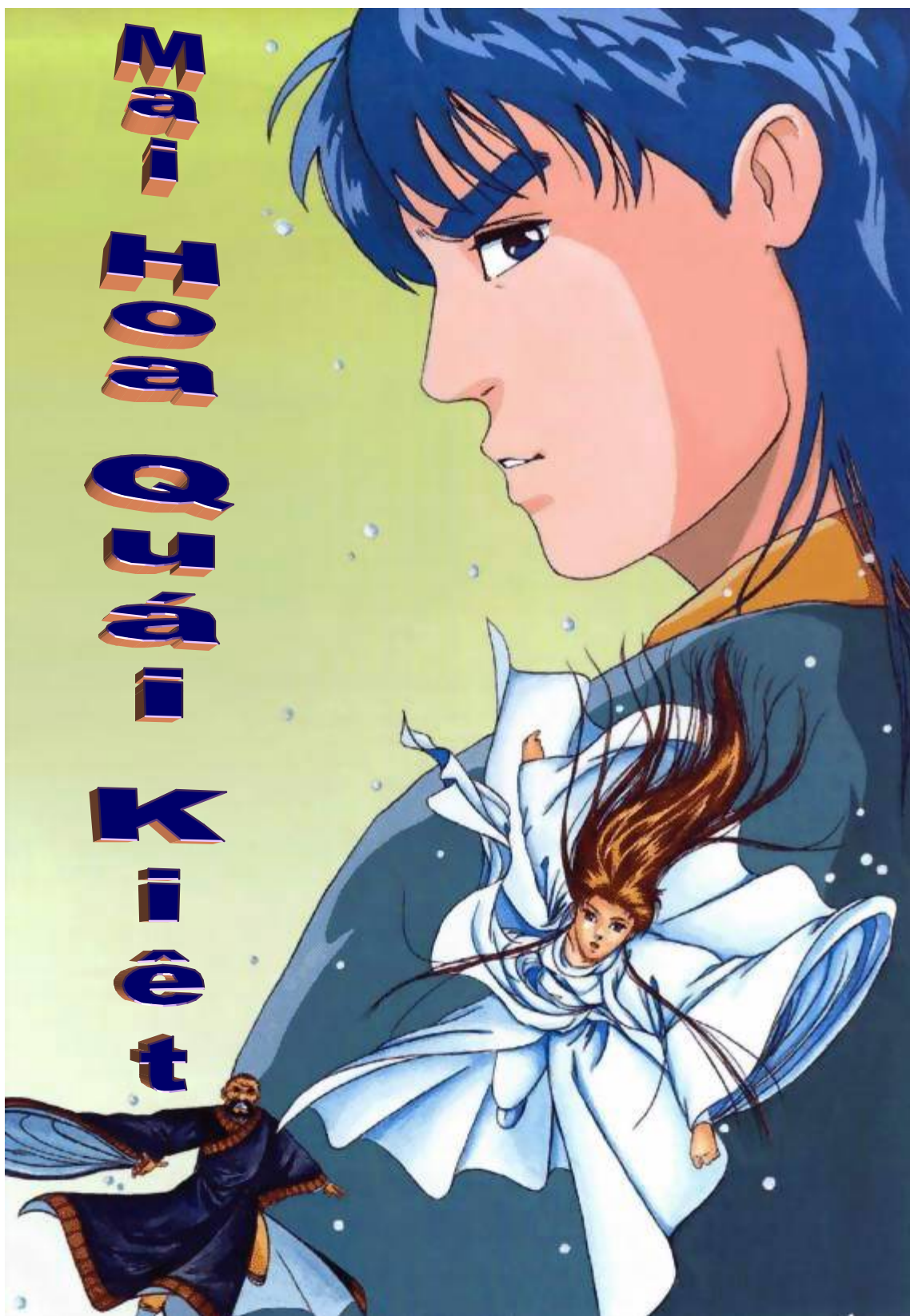

Nguyên tác: **NGỌA LONG SINH**

Đã tự: Cao thủ Tàng Kinh Các – **NHAN MÔN QUAN**

CHƯƠNG 1

Huyền, Bạch Huyết Đệ

M

ùa xuân, tháng ba ở phương Nam chính là thời tiết trăm hoa đua nở, cỏ cây tươi tốt, cảnh sắc thu hút con người. Ở huyện Giang Tích bên sông Hoàng Phố có một rừng hoa đào rộng hơn trăm mẫu, trên một đại đạo chạy tới Nam Hạ Hàng Châu, hàng ngày biết bao thương nhân, du khách vãng lai, náo nhiệt phi thường, mỗi khi qua rừng hoa đào đều muốn dừng xe xuống ngựa, ghé vào Đào Hoa Trang uống vài chung rượu, giải trừ mọi nỗi gian nan trên đường.

Đào Hoa Trang là một tòa kiến trúc độc đáo, kiểu như một đại lữ quán, kinh doanh tất nập. Biệt tài chế tạo mỹ tửu của chủ nhân Đào Hoa Trang nức tiếng hai phủ Tô – Hàng, mỗi người có dịp ngang qua rừng hoa đều không thể không ghé vào Đào Hoa Trang tạm nghỉ, bởi thế danh tiếng Đào Hoa Trang đã lấn át cả hai địa danh Tô – Hàng. Nhắc đến Đào Hoa Trang thì không một ai không tấm tắc ca tụng.

Chủ nhân Đào Hoa Trang không những có biệt tài chế tạo mỹ tửu, mà còn có óc thẩm mỹ, giữa rừng hoa đào kiến trúc lên mấy chục tòa lầu các độc đáo, dẫn nước thành suối, dùng cây làm cầu, tre trúc làm lan can, trồng cỏ phủ mặt đất. Cầu nhỏ bắc ngang qua dòng nước uốn quanh, trên bờ cỏ hoa thơm ngát, mùa hoa đào nở đỏ hồng cả một không gian khiến người ta thần mê mục huyện; khi hoa tàn rụng xuống tạo thành một tấm thảm dưới tán cây xanh, cảnh sắc khiến xao xuyến lòng người.

Trong số mấy chục tòa lầu các, nổi danh hơn cả là «Thính Thiên Các», «Phi Thúy Đài» và «Di Hồng Lâu», hợp thành một khu Viện Lạc, chỉ có một cây cầu nhỏ thông ra bên ngoài, tứ bề tre trúc tạo nên một bức tường cao che khuất, không còn thông đạo nào khác.

«Thính Thiên Các» là nơi chứa hàng vạn quyển sách, khách nhân cư trú ở đây tự lấy sách đọc làm thú vui. Còn «Phi Thúy Đài» và «Di Hồng Lâu» thì lại theo một tình điệu khác, trong lầu có ca kỹ vũ nương, túc trực để hầu hạ khách nhân hưởng lạc.

---- oOo ----

Một ngày nọ, lúc chính ngọ, trên đại đạo đi Nam Hạ bỗng nhiên xuất hiện hai thốt mã viễn trình.

Người đi trước là một thiếu niên mười hai, mười ba tuổi, răng trắng môi hồng, mình bận bộ huyền y, tóc đằng trước chấm mày, đằng sau phủ xuống tận vai, vừa phóng ngựa như bay vừa nhìn sang hai bên tả hữu, thần thái lúc này vô cùng sáng khoái, trên miệng nở một nụ cười. Thốt mã chàng đang cười đen như mun, toàn thân từ đầu tới cuối không một tạp mao, tráng đại hùng phong, nhác trông đã biết ngay là một Thiên lý Long câu quý hiếm.

Người thứ hai đi sau là một bạch y thanh niên tuổi ước đôi mươi, mày kiếm, mắt sáng như sao, mặt đẹp như ngọc, ngực nở lưng ong, anh tuấn vô song, chỉ riêng sắc diện quá ư nghiêm túc, hai đầu mày hơi nhíu lại, tựa hồ có tâm sự trầm trọng. Chàng cười một con bạch long câu, lông trắng như tuyết, tai dài dựng ngược, tuy phi như bay mà tinh lực dư thừa.

Hai người tuy chung một đường, nhưng lại không giống nhau. Chàng thiếu niên tươi cười dễ khiến người ta cảm mến, còn chàng thanh niên lại đầy vẻ ưu tư khiến người có cảm giác trầm trọng.

Hiện thời đúng vào mùa hoa đào nở rộ. Cánh rừng đào đã hóa thành một biển hoa đào mênh mông.

Lá cờ lớn, thêu ba chữ «Đào Hoa Trang» chiêu khách đang bay phấp phới trong gió.

Huyền y thiếu niên cho ngựa quành lại trước mặt bạch y thanh niên, thấp giọng nói:

—Đại ca, địa phương này cảnh sắc ưu nhã, chúng ta nghỉ uống vài chung trà rồi lại đi tiếp được chăng ?

Bạch y thanh niên trầm tư một lát, đoạn nói:

—Được !

Huyền y thiếu niên mỉm cười, nhảy xuống ngựa, thuận tay giữ lấy dây cương của bạch y thanh niên nói:

—Thỉnh đại ca xuống ngựa !

Bạch y thanh niên thông thả xuống ngựa, động tác chậm rãi của chàng cộng với thần thái ưu tư khiến người ta có cảm giác nặng nề.

Thấy hai vị khách tới, hai gã tiểu nhị vội chạy ra cung thân nói:

—Thỉnh nhị vị thiếu gia vào trong kia !

Đoạn đưa tay ra đón lấy dây cương ngựa.

Huyền y thiếu niên vội ngăn gã lại, nói:

—Khỏi phiền hai vị, ngựa của huynh đệ tại hạ rất dữ, nó mà cất chân đụng nhằm các vị thì không phải chuyện đùa. Hai tiểu nhị ngẩng đầu nhìn hai thớt mã, thấy chúng cao to, thần tuấn dị thường, vội rút tay lại, cười nói:

—Thì để hai vị thiếu gia tự dắt vậy.

Đào Hoa Trang kiến trúc tại một nơi thâm u giữa rừng đào, một con đường nhỏ lát đá dẫn thẳng tới cổng trang, dọc hai bên đường hoa đào nở rộ, tỏa mùi thơm ngan ngát.

Tòa kiến trúc này phong cách độc đáo, tứ bề lung linh, một dòng suối nhỏ chảy xuyên dưới lầu, chạy men theo các hàng cây được cắt xén khúc triết, trông vô cùng u nhã.

Huyền y thiếu niên cột ngựa vào một góc đào, rồi rảo bước đi về phía trước.

Bỗng một tiểu nhị chạy tới chắn đường, hướng dẫn hai vị khách quẹo sang một con đường nhỏ khác.

Hai vị khách này trang phục bằng thứ hàng quý hiếm, ngựa của họ thuộc loại tuấn mã, khí thế bất phàm, cử chỉ đường hoàng, rõ là phong thái tử đệ thế gia, lưng lại đeo trường kiếm, khí phái hiên ngang hùng dũng.

Huyền y thiếu niên hỏi tiểu nhị:

—Tại sao phải quẹo sang tiểu đạo này ?

Tiểu nhị cười xu nịnh, đáp:

—Vì tiểu đạo này đưa tới nơi ngênh tiếp hàng quý khách của tệt trang, nơi đó u nhã yên tĩnh, hai vị thiếu gia rất tiện nghỉ ngơi.

—Thì ra vậy.

Huyền y thiếu niên nói, đoạn đi theo tiểu nhị.

Trước mắt trải rộng thảm cỏ xanh, biển hoa đào, giữa biển hoa mọc lên các tòa lầu độc đáo.

Tiểu nhị đưa hai người vào một tiểu thất thanh nhã. Ở đây quả nhiên yên tĩnh, sạch như lau, hương thơm của hoa từ ngoài song cửa thoang thoảng bay vào, dưới lầu có dòng suối rì rào chảy qua.

Bạch y thanh niên nhìn cảnh vật tươi đẹp bên ngoài song cửa, cặp lông mày thủy chung vẫn nhú lại, chẳng hề giãn ra, tựa hồ vạn vật trên thế gian không thể khiến chàng hứng thú.

Tiểu nhị cung thân hỏi:

—Nhị vị thiếu gia dùng chi ?

Bạch y thanh niên vẫn chau mày không nói, chỉ ngưng thần nhìn ra ngoài song cửa, đầu không ngoảnh lại.

Huyền y thiếu niên hồi đáp:

—Có món gì ngon thì mang lên.

Tiểu nhị vội tiếp lời:

—Nhị vị thiếu gia từ xa tới, chưa biết bốn trang, ở đây món nào cũng ngon, rượu lại càng đặc biệt...

Huyền y thiếu niên ngắt lời ngay:

—Khỏi cần nhiều lời, mau bưng lên đây

Tiểu nhị ứng thanh, tức thời lui ra.

Một lát sau, cơm rượu đã được bưng tới.

Bạch y thanh niên thông thả châm một chung rượu, đưa lên miệng định uống, chợt lại đặt ngay xuống bàn.

Huyền y thiếu niên thở dài:

—Đại ca, suốt ngày đại ca giữ vẻ mặt u sầu, không thốt một lời, nhìn đại ca mà buồn cả người.

Bạch y thanh niên nhìn huyền y thiếu niên, mặt lộ vẻ căng thẳng, nói:

—Này, hãy nghe xem có tiếng đọc sách từ đâu vọng tới ?

Huyền y thiếu niên ngưng thần lắng tai, quả nhiên có tiếng đọc sách từ giữa rừng hoa đào vẳng tới, lại kèm với tiếng đàn, thì trong lòng vô cùng kinh ngạc, nói:

—Ồ, đúng là hạng thức giả kỳ quái, người nào lại tìm đến một nơi như tửu quán này mà đọc sách, chơi đàn, liệu có phát cuồng không đây ?

Bạch y thanh niên nhìn ra ngoài song, nói:

—Hổ đệ đừng nói oan cho người ta, tiếng đàn từ hướng chính Đông, tiếng đọc sách từ hướng Tây Bắc vẳng tới, hai thanh âm là từ hai hướng khác nhau.

Huyền y thiếu niên ngưng thần nghe một lát rồi nói:

—Không sai, nhưng tại sao giữa rừng đào lại có tiếng đàn và tiếng đọc sách, để tiểu đệ đi coi xem sao mới được ?

Bạch y thanh niên nói:

—Không nên, đệ lại muốn chuốc phiền não vào thân hay sao ?

Huyền y thiếu niên cười:

—Tiểu đệ chỉ ra coi xem thử, quyết không gây náo sự.

Bạch y thanh niên tuy không đồng ý, nhưng cũng không cản trở.

Chỉ thấy huyền y thiếu niên ấn tay xuống bậc song, nhún người như lưu tinh vọt ra bên ngoài. Thoáng một cái, thân hình đã mất hút trong rừng hoa đào.

Bạch y thanh niên nhìn theo, lắc đầu thở dài, nói:

—Đúng là một hài tử tinh nghịch.

Bỗng có tiếng cước bộ rậm rịt tới gần, rồi một Thanh y thiếu nữ thần sắc hốt hoảng, đầu tóc rối loạn, rẽ màn chạy vào.

Bạch y thanh niên đang định cất tiếng hỏi, thì Thanh y thiếu nữ đưa cả hai tay xua xua, ngụ ý thỉnh cầu Bạch y thanh niên đừng lên tiếng, rồi nàng lập tức chạy nấp vào sau lưng chàng, kéo vạt áo dài của chàng mà che kín hai chân.

Bạch y thanh niên nghi hoặc vạn phần, nhưng chàng vẫn không muốn cất tiếng, chỉ đưa chung rượu lên môi thông thả nhấp nháp.

Bỗng màn cửa lại xáo động, một lam y đại hán trạc ba mươi tuổi bước vào.

Chỉ thấy người này đầu báo mắt tròn, một bộ ria mép vểnh cao, mày rậm miệng to, tướng mạo cực kỳ uy vũ, tiến vào nhanh mà cước bộ thanh thoát, không phát ra một tiếng động, hiển nhiên là có võ công thượng thừa. Cặp mắt của y đảo nhìn tứ phía tiểu thất một hồi, rồi cũng chẳng buồn xem người ta có mời hay không, liền kéo vạt áo tự tiện ngồi xuống chiếc ghế của huyền y thiếu niên.

Bạch y thanh niên lạnh lùng nhìn gã đại hán một hồi, thông thả châm một chung rượu, thông thả đưa lên môi uống.

Gã đại hán lại tự tiện cầm bình rượu châm vào chiếc chung vốn dành cho huyền y thiếu niên, đoạn ngửa cổ dốc cạn chung rượu vào miệng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau một hồi, không ai nói lấy nửa lời, tựa hồ họ chỉ cần nói một tiếng sẽ phá vỡ không khí khẩn trương thần bí ở đây.

Một làn hương hoa nồng nàn theo gió đưa vào, tiếng đàn nghe cũng rõ hơn. Gã đại hán kia đột nhiên nhắc vò rượu lên, tu liền một hơi cạn sạch vò rượu. Bạch y thanh niên cau mày, vẫn chưa buồn nói.

Gã đại hán đặt vò rượu xuống, cười nói:

—Mỹ tửu của Đào Hoa Trang quả là hảo tửu, hảo tửu !

Bạch y thanh niên gấp đồ nhắm, đưa lên miệng, thông thả nhai, mắt vẫn nhìn ra ngoài song.

Gã đại hán cười ha hả một tràng, rồi bốc đồ nhắm đưa lên miệng mà nhai ngấu nhai nghiền, chỉ trong chốc lát, đồ nhắm đã bị gã ăn hết sạch.

Bạch y thanh niên chấp hai tay lại, tỏ ý muốn tiễn khách ra ngoài.

Gã đại hán cười gằn một tiếng, nói:

—Sao, công tử muốn tại hạ bỏ đi ư ?

Bạch y thanh niên không nói, chỉ nhè nhẹ gật đầu.

Gã đại hán cười:

—Muốn tại hạ đi không khó, nhưng phải để tại hạ ăn cơm đã.

Giọng nói thật kiên quyết, chứng tỏ nếu gã chưa ăn no bụng, thì nhất định chưa chịu rời khỏi nơi này.

Bạch y thanh niên lúc này hẳn thấy dùng tay khó biểu đạt ý muốn của mình, đành thông thả nói:

—Các hạ nên rút lui sớm đi còn kịp, tại hạ có một tiểu huynh đệ rất nóng tính, chỉ e lúc hẳn trở lại đây, các hạ có muốn đi ra cũng không dễ.

Gã đại hán nói:

—Lại có chuyện vậy ư ? Thế thì tại hạ chờ gặp hẳn một chút, rồi đi cũng chưa muộn.

Bạch y thanh niên quắc mắt nhìn gã đại hán, nói:

—Nếu các hạ không ra khỏi đây, lát nữa có nếm mùi thống khổ thì đừng trách tại hạ.

Gã đại hán bỗng cúi đầu nói:

—Công tử che dấu phạm nhân, dụ dỗ thiếu nữ, chẳng lẽ không sợ vương pháp ?

Bạch y thanh niên bất giác sững sờ nhìn xuống chân.

Gã đại hán cười cuồng ngạo một hồi, đoạn thò tay ra. Gã thân cao, vai rộng, tay dài, dĩ nhiên vươn một cái đã chộp được thiếu nữ đứng nấp sau lưng Bạch y thanh niên.

Bạch y thanh niên đang định xuất thủ tương cứu, bỗng Thanh y thiếu nữ kêu van:

—Ca ca, đừng...

Gã đại hán cười ha hả, nói:

—Con tiểu a đầu này nghịch ngợm quá chừng, hãy mau theo ta hồi gia !

Đoạn gã nắm hai tay lại cung kính nói với Bạch y thanh niên:

—Huynh muội chúng tại hạ vừa rồi quấy phá nhã hứng của công tử, tại hạ thỉnh công tử tha tội !

Bạch y thanh niên gật đầu đáp lễ, trong bụng nghĩ thầm: “Thì ra họ là huynh muội với nhau, chút nữa thì ta chen vào chuyện người khác.” Chàng đang nghĩ thì gã đại hán và Thanh y thiếu nữ đã lạnh lẽo bước ra.

Bạch y thanh niên nhìn mâm chén ngổn ngang, bỗng giật mình, đưa tay sờ sau lưng, lấy ra một mảnh vải trắng cuộn tròn, giở mảnh vải nhìn, thấy có mấy dòng chữ như sau:

«Ngu huynh muội biết chàng đem theo trong người Thiên niên Sâm hoàn, nên không quản đường xa ngàn dặm lặn lội theo tới đây, lưu tấm khăn mọn tặng chàng, giang hồ trùng trùng phong hiểm, mong chàng thận trọng.»

Bên dưới không có chữ ký, chỉ họa một con thương ưng (diều hâu) mắt to với một con hồ điệp (bướm) đang rộng đôi cánh.

Bạch y thanh niên tựa hồ bị tấm khăn có bút tích kia giáng một đòn cực mạnh, ngồi ngây người trên ghế, hồn phi phách tán, nhất thời không nghe thấy gì, một lát sau mới đưa tay sờ đằng sau hông, quả nhiên chiếc bình ngọc đựng «Thiên niên Sâm hoàn» đã không cánh mà bay, thế vào đó là một tấm khăn tay trắng muốt. Tấm khăn này, ở góc trên bên hữu, có thêu một con hồ điệp màu xanh đang sải cánh vô cùng sống động, đường thêu vô cùng tinh xảo, đẹp phi thường. Một mùi hương thanh thoát từ tấm khăn lan tỏa tứ phía.

Bạch y thanh niên nhìn tấm khăn và mảnh vải ghi mấy dòng chữ kia thì mặt nhiên thất thần, sắc diện từ tươi hồng biến thành tái xám, rồi trắng bệch, trong lòng thì thống khổ và kích động. Mấy dòng chữ kia như mũi tên nhọn đâm vào tim

chàng. Chỉ thấy mục quang của chàng đầy vẻ cừu hận, hai mắt mỗi lúc một giương tròn, máu dồn lên đỏ hoe, rồi máu ứa ra hai bên khóe mắt, nhỏ từng giọt xuống chiếc áo dài trắng như tuyết chàng đang mặc trên người.

Thời gian trôi qua không biết lâu mau, Huyền y thiếu niên đã vọt qua song nhảy vào, vừa thấy hai vết máu đang chảy trên mặt Bạch y thanh niên thì cả kinh, thét lên một tiếng, lao bổ lại.

Tiếng thét ấy làm kinh động xung quanh, một tiểu nhị hốt hải chạy vào, hốt hoảng nói:

—Thiếu gia, có chuyện gì vậy ?

Nhìn thần thái của Bạch y thanh niên, tên tiểu nhị vội nói:

—Vị thiếu gia này có lẽ bị trúng tà, dầu gì cũng chớ chạm đến người vị thiếu gia, để tiểu nhân đi thỉnh đại phu.

Đoạn gã quay người chạy đi rất gấp.

Huyền y thiếu niên cảm thấy vô cùng lo lắng và phiền não, nói lớn:

—Hừ, nếu đại ca của ta có mệnh hệ gì, ta thề không phá tan Đào Hoa Trang này không làm người nữa !

Miệng nói, song thủ ngấm vận nội công, ấn vào mấy yếu huyệt trên người Bạch y thanh niên.

Chỉ nghe Bạch y thanh niên thở phào một tiếng, tròn mắt đưa qua đưa lại, nói:

—Thế là hết, hết tất cả rồi...

Huyền y thiếu niên thấy Bạch y thanh niên tỉnh lại, lòng như trút được khối đá nặng ngàn cân, vội hỏi:

—Đại ca, có chuyện gì vậy ?

Bạch y thanh niên lúc này lần lần khôi phục thần trí, thông thả cầm lấy tấm khăn và miếng vải ở trên bàn, thở dài một tiếng, nói:

—Hổ đệ, hôm nay ngày mấy rồi ?

Huyền y thiếu niên nghiêng đầu nghĩ một chút, nói:

—Hôm nay mồng bảy.

Bạch y thanh niên tự nói với mình:

—Một ngày đi gấp có thể đến Chung Sơn, vậy còn ba ngày nữa.

Huyền y thiếu niên ngẩn người nói:

—Đại ca vừa nói những gì, đệ nghe chẳng minh bạch chút nào ?

Bạch y thanh niên đưa tay áo lên lau sạch vết máu trên mặt, đoạn thông thả trầm giọng nói:

—«Thiên niên Sâm hoàn» của chúng ta đã bị mất rồi.

Huyền y thiếu niên cả kinh hỏi:

—Bị người lấy cắp ư ?

Bạch y thanh niên gật đầu:

—Không sai, bị người lấy cắp.

Huyền y thiếu niên khẩn trương hỏi:

—Đại ca, vậy chúng ta phải làm sao đây ?

Bạch y thanh niên trầm tư một lát, nói:

—Chân trời góc biển cũng phải tìm ra tặc nhân, mà chúng ta chỉ còn có ba ngày.

Đột nhiên, mục quang của chàng ngưng đọng nhìn tấm khăn trên tay, trong lòng máy động, nói:

—Hổ đệ, huynh đã nghĩ ra một phương pháp, tuy chưa chắc hữu hiệu, nhưng sự việc đã khẩn cấp thế này, chỉ còn cách thử xem sao.

Huyền y thiếu niên vội hỏi:

—Đại ca, có phương pháp gì, mau nói ra đi !

Bạch y thanh niên nói:

—«Thiên niên Sâm hoàn», quan hệ đến sự sinh tử của sư bá, nếu không tìm lại được nhanh nhất, huynh có chết vạn lần cũng không đền hết tội.

Huyền y thiếu niên nghe vậy, bất giác ứa lệ, nói:

—Đại ca nếu có mệnh hệ gì, tiểu đệ này cũng chẳng thiết sống trên thế gian nữa.

Bạch y thanh niên thở dài, ghé vào tai Huyền y thiếu niên nói mấy câu, rồi đột nhiên rú lên một tiếng, ngã ngửa ra đằng sau.

Huyền y thiếu niên lạc giọng gọi:

—Đại ca, ôi đại ca...

Đoạn khóc rống lên.

Đúng lúc ấy, tiểu nhị dẫn đại phu gấp gấp chạy vào, nghe tiếng kêu khóc của Huyền y thiếu niên, hốt hoảng hỏi:

—Thiếu gia, đừng khóc nữa, đại phu đã tới...

Huyền y thiếu niên hai tay bưng mặt vừa khóc vừa nói:

—Cơm rượu của Đào Hoa Trang các người có độc, hại chết đại ca của tại hạ, các người phải bồi thường đi.

Giọng nói của chàng càng lúc càng nóng nảy, chàng tung một cước đá mạnh vào bàn ăn, khiến đĩa chén bay tứ tán, chiếc bàn văng ra ngoài song, rơi xuống một bụi đào ở bên dưới rồi đổ nghiêng đi, hoa đào bị chấn động rớt lả tả.

Gã tiểu nhị đứng ngây ra bất động, bụng nghĩ thầm: “Vị thiếu niên này cước lực ghê gớm, bị hấn đá một cước chắc chết quá.” Bèn vội can:

—Thiếu gia, thỉnh thiếu gia hãy bớt giận, cứu người là trọng, hãy để đại phu coi xem lệnh huynh bị bệnh gì, rồi có gì thiếu gia nói sau cũng chưa muộn !

Huyền y thiếu niên nghe hữu lý, từ từ buông hai tay đang ôm mặt, lạnh lùng nói:

—Nếu đại ca của tại hạ bị chết ở Đào Hoa Trang này, bất luận vì bệnh gì, tại hạ cũng quyết thanh toán món nợ này với Đào Hoa Trang các người, đừng có thấy Lý Tiểu Hổ này nhỏ bé mà dễ bức hiếp.

Tiểu nhị nói:

—Lý thiếu gia, thỉnh bớt giận, để đại phu coi bệnh cho lệnh huynh được chẳng ?

Lý Tiểu Hổ chậm rãi thối lui vài bước, nói:

—Đại ca của tại hạ đã khí tuyệt thân vong rồi.

Tiểu nhị sững sờ nói:

—Vương đại phu, thỉnh đại phu coi bệnh được chẳng ?

Vương đại phu bước lại, cúi xuống bên người Bạch y thanh niên, đặt ba ngón tay vào mạch môn của chàng, lắc đầu nói:

—Tứ chi đã lạnh ngắt, mạch đã ngừng trệ, thân không động đậy, các vị mau chuẩn bị hậu sự đi thôi !

Nói đoạn, đứng dậy bước ra ngoài.

Tiểu nhị ngậy người, thốt lên:

—Sao mau thế ?!

Lý Tiểu Hổ liền chộp lấy cổ tay hữu của tiểu nhị, nói:

—Đào Hoa Trang các người...

Chỉ nghe tiểu nhị thất thanh kêu lên:

—Lý thiếu gia, ôi đau quá, thiếu gia nhẹ tay một chút, cổ tay của tiểu tử đến gãy mất thôi !

Lý Tiểu Hổ lạnh lùng nói:

—Tại hạ muốn người phải đền mạng đại ca của tại hạ trước, rồi tại hạ sẽ tìm chủ nhân của người thanh toán, sau đó sẽ phóng hỏa thiêu trụi Đào Hoa Trang này.

Tiểu nhị kinh hãi nói:

—Lý thiếu gia, có gì cứ từ từ nói, thỉnh thiếu gia nhẹ tay một chút, cổ tay tiểu nhân sắp gãy rồi.

Lý Tiểu Hổ thấy gã tiểu nhị đau đớn, mặt vã mồ hôi, mới buông tay gã, nói:

—Đại ca của ta chết tại Đào Hoa Trang của các người, há có thể bỏ qua, hãy mau tìm chủ nhân của các người tới đây !

Tiểu nhị vừa bị đau đớn, đầu còn dám ở lại đối đáp, vội cung thân nói:

—Thỉnh Lý thiếu gia ngồi đợi một chút, tiểu nhân sẽ đi mời chủ nhân tới ngay để thương lượng với Lý thiếu gia.

Đoạn không đợi Lý Tiểu Hổ hồi đáp, vội cầm đầu chạy đi.

Lý Tiểu Hổ nhìn gã tiểu nhị lật đật cầm đầu chạy đi, không nhịn được, mỉm cười, thấp giọng hỏi:

—Thế nào nữa ?

Bạch y thanh niên đang nhắm mắt, bỗng mở mắt ra, nói:

—Hổ đệ, sự tình trọng yếu thế này mà đệ còn cười ư, hãy mau giả bộ bị thương sâu khổ.

Nói đoạn lại nhắm nghiền hai mắt.

Lát sau, tiểu nhị đưa một lão nhân tuổi ước lục tuần gấp tới. Lão nhân trán cao cằm nhọn, thoạt nhìn có thể biết ngay là một người đa mưu túc trí.

Lý Tiểu Hồ lạnh lùng nhìn lão nhân nói:

—Vị này có phải là chủ nhân Đào Hoa Trang hay không ?

Lão nhân thông thả gật đầu, đáp:

—Không sai !

Lý Tiểu Hồ nói:

—Đại ca của tại hạ bỗng dưng bị bỏ mạng tại Đào Hoa Trang của các vị, chẳng lẽ chết uống như vậy được sao ?

Lão nhân lắc đầu thở dài:

—Trời có mưa nắng, người có họa phúc, lệnh huynh qua đời ở đây, tại hạ cũng rất đau lòng, nhưng vì sao tử vong, thật là khó nói, giả dụ là do Lý công tử dùng cơm rượu của tệt trang, bị trúng độc mà chết, thì lỗi của tệt trang thật là lớn...

Lý Tiểu Hồ tuy rất thông minh, nhưng tuổi còn thơ ấu, làm sao có thể đối đáp với một lão nhân lịch lãm, vừa nghe đã nổi lòi đình, nói:

—Bất luận đại ca của tại hạ chết vì lẽ gì, đã chết ở Đào Hoa Trang của các người, các người không thừa nhận món nợ này, thì tại hạ buộc các hạ phải thường mạng, rồi sẽ hỏa thiêu Đào Hoa Trang của các hạ !

Chỉ nghe lão nhân cười ha ha, vuốt chòm râu dài, nói:

—Tiểu công tử y phục khác thường, thiết tưởng lai lịch cũng không nhỏ, lão hủ kinh doanh ở Đào Hoa Trang này rất công bằng, một không khi dễ thường nhân, hai không làm điều gian phạm, tiểu công tử nói vậy há chẳng xúc phạm lão hủ...

Lý Tiểu Hồ nghe chủ nhân Đào Hoa Trang nói hữu lý, trong nhất thời chưa biết nên đối đáp thế nào. Chỉ nghe lão nhân thở dài một tiếng, nói:

—Ở nhà mọi chuyện đều ổn, ra khỏi nhà vạn sự đều nan giải, nếu công tử có yêu cầu gì, lão hủ nguyện toàn lực tương trợ.

Lý Tiểu Hồ tuổi còn nhỏ, chưa từng gặp đại sự loại này, tuy đã được Bạch y thanh niên nói trước, nhưng nhất thời cảm thấy hoang mang, chưa biết nên nói ra những yêu cầu gì cho phù hợp với lời dặn của Bạch y thanh niên.

Lão nhân thấy chàng lúng túng, thì cười nói:

—Lão hủ kinh doanh ở đây đã ngót bốn mươi năm, tiếp đãi từ các bậc nhất phẩm Vương hầu, đại quan quý khách, thứ đến nhất phu tặc tử, tất cả đều đã cư trú tại Đào Hoa Trang.

Đến đây, lão nhân dừng lời, hạ giọng tiếp:

—Nhị vị công tử phục trang lộng lẫy, đi ngựa thiên lý, lưng đeo báu kiếm, hẳn chẳng phải là du khách, có thể có ân oán trên giang hồ. Tiểu công tử tuy nhỏ tuổi nhưng bản lĩnh hơn người, nghĩ rằng lệnh huynh chết kỳ lạ thế này, thiết tưởng tiểu công tử hãy nên nghe theo lời lão phu...

Lý Tiểu Hổ nghĩ thầm: “Lão này gian ngoan xảo quyết... may mà lão ta hoàn toàn không biết đại ca giả chết.” Chàng bèn làm bộ bi thương, buồn bã nói:

—Tại hạ có một yêu cầu, không biết lão trượng có chấp nhận ?

Lão nhân hỏi:

—Tiểu công tử cứ nói.

Lý Tiểu Hổ nói:

—Thực không dám giấu, huynh đệ chúng tại hạ sinh sống bằng nghề đao kiếm trên giang hồ, chuyện sống chết là lẽ thường, nhưng đại ca của tại hạ chết một cách kỳ lạ như thế này, tất phải chờ đầu lĩnh của chúng tại hạ đến tra xét rõ nguyên do rồi mới mai táng. Bởi vậy tại hạ muốn lão trượng dành cho một gian phòng kín đáo, tạm dời quần tử thi ở đó.

Lời vừa nói quả nhiên phát sinh hiệu lực. Lão nhân gật gật đầu, nói:

—Thỉnh tiểu công tử an tâm, mọi việc đều có lão hủ lo liệu.

Đoạn quay sang phân phó cho các tiểu nhị đứng bên cạnh, chiêu hô bọn họ, rồi cung tay cười nịnh với Lý Tiểu Hổ:

—Tang sự của lệnh huynh, do lão hủ lo liệu, nhưng còn một việc muốn yêu cầu tiểu công tử.

Lý Tiểu Hổ thấy thái độ của lão thay đổi như vậy, song ngoài mặt chàng vẫn làm như không hay biết, nói:

—Lão trượng có yêu cầu gì, thỉnh cứ nói.

Lão nhân nói:

—Khi nào thủ lĩnh của tiểu công tử đến, mong tiểu công tử báo cho lão hủ biết, để lão hủ bày tiệc khoản đãi cho thật chu đáo.

Mấy chục năm kinh doanh, kiến văn quảng bác, lão nhân Trang chủ thừa biết những cuộc tàn sát báo phục cừu hận trong giang hồ, nay nếu bọn họ kéo tới đây, dễ táng gia bại mệnh !

Lý Tiểu Hồ trầm ngâm giây lát, đáp:

—Việc đó... việc đó còn phải để tại hạ loan báo thủ lĩnh trước, rồi mới có thể làm theo ý lão trượng.

Lão nhân vuốt râu, gật đầu:

—Điều đó đương nhiên.

Lúc này mấy thuộc hạ của chủ nhân liền khiêng thi thể Bạch y thanh niên đi ra, xuyên rừng cây tới một căn nhà lợp ngói u tịch.

Đây là một phòng thất lợp ngói màu lục, được quét dọn rất sạch sẽ, cửa che màn trắng, bên trong có một cổ quan tài bằng gỗ hồng sắc đặt ở chính giữa sảnh, khói hương nghi ngút, hoa trắng la liệt, không khí cực kỳ trang nghiêm.

Lão Trang chủ lệnh cho thiếu nhị đặt thi thể của Bạch y thanh niên vào trong quan tài, cung tay nói với Lý Tiểu Hồ:

—Lý công tử, thỉnh công tử xem còn cần gì, chớ khách khí, cứ việc phân phó.

Lý Tiểu Hồ dăm dăm suy nghĩ một chút, đoạn nói:

—Vải trắng một trượng, bút mực mỗi thứ một cái, sào dài một chiếc, một cây đèn lồng và một cây phướn trắng phải cao hơn rừng đào một trượng.

Lão Trang chủ gật đầu nói:

—Được, được, có ngay. Lão hủ xin cáo biệt, và sẽ đích thân đi gọi nội phụ và tiểu nữ tôn bái vong linh của lệnh huynh.

Lý Tiểu Hồ nói:

—Ngựa và hành lý của tại hạ...

Lão Trang chủ tiếp lời:

—Lão hủ đã sớm dặn tiểu nhị mang tới đầy đủ, thỉnh Lý công tử an tâm.

Lý Tiểu Hồ khiêm thân nói:

—Lão trượng bảo tiểu nhị mang binh khí của tại hạ lại đây. Cảm phiền lão trượng, sau xin hậu tạ.

Đoạn hai bàn tay chập lại để thi lễ, nhưng lập tức ngấm vận kinh lực đẩy về phía cây đào gần đó.

Chỉ thấy thân cây rung động mạnh, hàng ngàn bông hoa đào rụng xuống lả tả.

Lão Trang chủ sững sờ, vội nắm hai tay vào nhau, nói:

—Hiếm thấy, hiếm thấy... Tiểu công tử tuổi còn nhỏ mà đã có tuyệt kỹ.

Đoạn vội vã quay người bước đi.

Một lát sau, một gã tiểu nhị mình bận đồ trắng, đầu chít khăn xô, vội vã chạy tới, tay cầm vải trắng, giấy bút và cây sào dài.

Lý Tiểu Hổ mở vuông vải, cầm bút viết tám chữ lớn:

«Linh đường của nghĩa huynh Lãnh Như Bằng»

Rồi đốt đèn, treo vào đầu cây phướn, dựng lên.

Từ xa nhìn tới, giữa biển hoa đào đột ngột nổi lên một cây phướn trắng bay phên phật trong gió, trông thật lạ mắt.

Lý Tiểu Hổ bảo gã tiểu nhị:

—Hãy báo với lão Trang chủ, ở đây chỉ một mình ta trực bên linh cữu là đủ, không dám phiền đến người khác.

Gã tiểu nhị mặc đồ tang vội chấp tay:

—Cung kính tuân lệnh, vậy tiểu nhân xin cáo lui.

Lý Tiểu Hổ nói:

—Chuyển lời ta với lão Trang chủ, hãy mau mang binh khí của ta tới đây.

Lát sau, gã tiểu nhị đã mang tới hai thanh kiếm, một cây thiết bút.

Lý Tiểu Hổ tiếp nhận binh khí, nói:

—Nếu ta chưa gọi, không một ai được tới gần một bước !

Tiểu nhị luôn miệng đáp ứng, chấp tay chạy đi.

Lý Tiểu Hổ thấy xung quanh không một bóng người, mới lại bên quan tài, nói:

—Đại ca, tiểu đệ nhập vai như thế được chưa ?

Lãnh Như Bằng đáp nhỏ:

—Tặc nhân xảo quyết, Hồ đệ chớ khinh suất, mau lui ra đi.

Lý Tiểu Hổ lui ra hai bước, rồi bỗng nhiên lại đến gần quan tài, nói:

—Đại ca, tiểu đệ thấy có một sự khả nghi.

Lãnh Như Bằng hỏi:

—Sự gì khả nghi ?

Lý Tiểu Hổ đáp:

—Tại «Thính Thiên Các» có hai người đọc sách, người nào người nấy tinh hoa anh tuấn, rõ ràng là nhân vật võ công thượng thừa, khi tiểu đệ đến «Thính Thiên Các», cả hai không buồn nhìn tiểu đệ lấy một lần...

Lãnh Như Băng hỏi:

—Hai người ấy trạc tuổi nào ? Nam hay nữ ?

Lý Tiểu Hổ đáp:

—Một người ngoại tứ tuần, một người hơn hai mươi tuổi, cả hai đều là nam.

Lãnh Như Băng nói:

—Không phải, bọn lấy cặp Sâm hoàn là một nam một nữ.

Ngưng một chút, đoạn nói tiếp:

—Lui lại đi, đừng để người ta nhìn thấy mà lộ chân tướng thì nguy hiểm lắm.

Lý Tiểu Hổ nói:

—Trời hãy còn sớm, tứ phía không người, nói vài câu cũng không sao, huống hồ kẻ lấy trộm Sâm hoàn vị tất sẽ tới.

Lãnh Như Băng không lý gì đến, nhắm nghiền hai mắt, vận khí điều tức.

Lý Tiểu Hổ không được nói chuyện nữa, liền nhún vai, tiện tay rút một thanh kiếm đặt vào quan tài, rồi thông thả bước tới chỗ đặt bài vị, đốt một chút giấy tráng kim, đoạn ngồi tựa bên quan tài.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, trời đã dần dần hôn ám, rồi tối hẳn, đèn mấy nơi đã sáng, ngọn đèn treo trên đầu cây phướn đã chiếu tỏ mảnh vải bay phấp phới.

Bỗng có tiếng ho khàn khàn, tiếp đến tiếng cước bộ từ phía hậu thất vọng lại.

Một thiếu niên anh tuấn mặc y phục màu lam, tay cầm cây quạt, thông thả tiến lại.

Lý Tiểu Hổ vừa nhìn đã nhận ra đó chính là một trong hai người đọc sách khả nghi ở «Thính Thiên Các».

Mục quang sắc bén của Lam y thiếu niên quét một vòng xung quanh, đoạn lạnh lùng hỏi:

—Ai nằm ngủ trong chiếc quan tài kia vậy ?

Lý Tiểu Hồ hơi giật mình, đáp:

—Nói sao nghe vô lý, chẳng lẽ các hạ thích ngủ trong quan tài hay sao ?

Lam y thiếu niên mỉm cười:

—Vậy nằm trong quan tài kia là một người chết ư ?

Lý Tiểu Hồ nói:

—Đương nhiên.

Lam y thiếu niên lại nói:

—Người đã chết, tại sao không dậy nắp áo quan ?

Lý Tiểu Hồ giận dữ:

—Ai cần các hạ lo lắng, hãy mau đi chỗ khác.

Lam y thiếu niên mỉm cười:

—Tiểu huynh đệ tính nóng như lửa.

Đoạn cất bước tiến thẳng đến bên cổ quan tài.

Lý Tiểu Hồ khuynh vai hữu bước tới chắn đường, hỏi:

—Các hạ muốn gì ?

Lam y thiếu niên nói:

—Đã là môn tang đại sự, thì tuyệt đối không nghi kỵ khách nhân.

Đoạn thân hình linh hoạt dị thường, né ngay sang một bên mà lướt qua.

Hữu thủ của Lý Tiểu Hồ vội chộp lấy một bên vai của lam y thiếu niên.

Lam y thiếu niên không hề ngoảnh đầu lại, nhưng tựa hồ sau lưng có mắt, đột nhiên lách vai một cái, vọt người ngay tới bên cổ quan tài.

Lý Tiểu Hồ chụp không trúng, mà đối phương đã tới sát bên quan tài thì cả kinh, vội lao như bay đến.

Động tác của Lam y thiếu niên trông có vẻ thông thả, kỳ thực cực nhanh, chỉ thấy chân vừa dậm bước, người đã đảo quanh quan tài, đầu ngó vào bên trong quan tài quan sát, miệng nói:

—Quả nhiên là một xác chết.

Lý Tiểu Hồ lạnh lùng nói:

—Dĩ nhiên là xác chết, ai nói dối các hạ làm gì.

Lam y thiếu niên nhìn Lý Tiểu Hồ, nói:

—Người đã chết rồi, tiểu huynh đệ tốt nhất nên dậy nắp áo quan lại, kéo bị người ta nhìn thấy, nghi ngờ là giả chết.

Lý Tiểu Hồ tuy thông minh tuyệt luân, nhưng tuổi còn ấu thơ, trong nhất thời chưa thấu hiểu ý tứ lời lam y thiếu niên vừa nói, trong bụng nghĩ thầm: “Lời này không sai, nếu ta không dậy nắp quan tài, e sẽ khiến người khác sinh nghi.”

Ngẩng lên, chỉ thấy Lam y thiếu niên lão đảo như người say rượu, vừa đi ra khỏi tiểu thất vừa ngâm nga câu gì đó, chiếc quạt trong tay khe khẽ phe phẩy.

Lý Tiểu Hồ chăm chú nhìn theo đến khi người đó khuất hẳn, mới an tâm bước ra cửa, nhìn khắp xung quanh, thấy Lam y thiếu niên đích thực là đã đi khỏi, mới vội chạy vào bên cổ quan tài, thấp giọng hỏi:

—Đại ca, có nên dậy nắp quan tài chẳng ?

Lãnh Như Băng từ từ mở mắt, đáp:

—Lý ra huynh phải dặn Hồ đệ, nên dậy nắp từ sớm mới phải.

Chàng ngừng lại một chút, đoạn tiếp:

—Người vừa rồi, võ công rất cao, không chừng cùng một bọn với ả thiếu nữ và gã đại hán lấy cắp Sâm hoàn, Hồ đệ cần lưu tâm đến hẩn.

Lý Tiểu Hồ nghĩ một lát, nói:

—Đúng rồi. Cả hai lần tiểu đệ đều chộp không trúng hẩn, xem chừng võ công của hẩn cao hơn tiểu đệ.

Lãnh Như Băng nói:

—Sau khi dậy nắp quan tài, không nên mở ra coi, nếu có ai tới, cũng chớ tỏ vẻ khẩn trương khiến họ sinh nghi.

Lý Tiểu Hồ biết đại ca nội công thâm hậu, bèn thông thả dậy nắp quan tài, nói:

—Nếu tiểu đệ có việc khẩn yếu cần báo cho đại ca biết, thì phải làm thế nào ?

Lãnh Như Băng nói:

—Hồ đệ chỉ cần cao giọng hơn một chút là huynh nghe được.

Lý Tiểu Hồ lại hỏi:

—Nếu hai kẻ lấy cắp Sâm hoàn tới thì sao ?

Lãnh Như Băng nói:

—Đệ cứ làm như không hay biết gì, cứ lo giữ ngoài cửa, mọi việc còn lại để huynh xử lý. Ôi, chỉ e chúng không đến thôi.

Lý Tiểu Hổ đẩy xong nắp áo quan, thì ngồi xuống bên cạnh, vận khí điều tức.

Lúc này lão Trang chủ với nội phụ và nhi nữ của lão mang linh vị Lãnh Như Băng tới. Thiếu nữ mặc bộ y phục màu lục trông khả nghi, chẳng có vẻ gì là nhi nữ của lão trang chủ. Họ đốt hương lễ bái hồi lâu rồi rút lui.

Đường xa mỗi mết, lúc này chỉ còn một mình Lý Tiểu Hổ. Chàng bèn dựa lưng vào quan tài nhắm mắt dưỡng thần.

Tiếng trống cầm canh vẳng tới. Đã là canh hai.

Một loạt tiếng bước chân vọng đến tai Lý Tiểu Hổ. Chàng mở mắt nhìn ra, chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp, toàn thân mặc võ phục màu xanh, lưng đeo song kiếm, tay cầm cây nến đứng trước quan tài, mắt lim dim, vẻ mặt nghiêm túc.

Lý Tiểu Hổ trong lòng rung động, vội lấy thanh bảo kiếm đặt ở bên cạnh.

Lại thấy một thân hình cao lớn đã đứng sừng sững ở ngoài cửa. Nhìn kỹ, người này là một đại hán trạc ba mươi tuổi, lưng đeo đơn đao.

Gã đại hán ho khẽ một tiếng, nói:

—Cô nương, oa nhi kia đã nhìn thấy chúng ta.

Thanh y thiếu nữ tựa hồ không thềm để mắt đến Lý Tiểu Hổ, đáp:

—Biết rồi.

Chỉ thấy nàng chấp hai tay vào nhau, gơ trước ngực, miệng lầm rầm khấn mấy câu, rồi một tay cầm cây nến đưa qua đưa lại phía trên nắp áo quan, đoạn thở dài một tiếng, nói:

—Âm linh Lãnh công tử có biết, thỉnh lượng thứ cho tiểu nữ đã lấy cắp Sâm hoàn...

Lý Tiểu Hổ cả mừng, nghĩ thầm: “Thì ra là ả này !” lập tức tả thủ vỗ vào quan tài, hữu thủ chộp lấy bảo kiếm, bật dậy. Chỉ nghe phía trong nắp quan tài «bịch» một tiếng, nắp quan tài đột nhiên bật tung, Lãnh Như Băng bay từ trong cổ áo quan ra.

Động tác của hai người cực nhanh, nhưng động tác của thanh y thiếu nữ cũng lanh lẹ phi thường, trong khoảnh khắc, biết bị trúng kế, nàng đã vọt ra tới cửa.

Ngoài kia là rừng đào, là bóng đêm, nếu để thiếu nữ đào thoát khỏi tiểu thất, e khó bề tìm bắt được nàng. Lãnh Như Băng vội hét lên:

—Đứng lại !

Song cước nhún nhẹ, người đã bay tới phía trước như có sóng thần nâng đẩy.

Thanh y thiếu nữ động tác cực nhanh, đã vọt ra ngoài cửa.

Chỉ nghe một tràng cười lớn, tiếp đến tiếng nói:

—Lãnh huynh không cần phải gấp, ả chạy chẳng thoát nổi !

Một luồng kinh phong ập lại.

Chỉ thấy Thanh y thiếu nữ bị bật người, ngã ngửa xuống đất.

Trong chớp mắt, Lãnh Như Băng và Lý Tiểu Hổ đã song song truy đuổi đến ngoài cửa tiểu thất.

Gã đại hán mặc y phục màu đen, cũng đã rút đao chuẩn bị xuất thủ. Thanh y thiếu nữ đưa mắt quét một vòng, miệng kêu:

—Nam tử đại trượng phu, giả chết, bức hiếp người mà không hổ thẹn hay sao ?

Thanh y thiếu nữ đưa tay rút bảo kiếm chĩa về phía Lãnh Như Băng, lạnh lùng nói:

—Các hạ đã cho người mai phục trong rừng đào, hẳn đoán chắc rằng cô nương thể nào cũng đến phải không ?

Lãnh Như Băng quắc mắt nhìn Thanh y thiếu nữ cùng hắc y đại hán, nhận ra chúng là kẻ lấy cặp Sâm hoàn, bèn nói:

—Ở đây chỉ có huynh đệ tại hạ, chứ...

Thanh y thiếu nữ giận dữ:

—Các hạ còn trợn mắt nói dối nữa ư, thế vừa rồi kẻ nào đã xuất thủ ám toán ?

Chỉ nghe tiếng cười nhè nhẹ, một người bạn trường y, tay phe phẩy cây quạt, chính là người đọc sách, bước ra, nói:

—Người ngoài cuộc muốn xem cảnh náo nhiệt, nên mới phát chuông vừa rồi, khiến cô nương thấy nực cười.

Thanh y thiếu nữ hừ một tiếng, nói:

—Đã là người ngoài cuộc, sao còn chen chân vào chuyện thiên hạ.

Trường y thanh niên nói:

—Tại hạ lâu nay vốn thích làm những chuyện không phải của mình.

Lãnh Như Băng bỗng nói:

—Việc này để tại hạ xử lý, không dám làm phiền tới ngoại nhân.

Đoạn thông thả chìa tay ra, nói:

—Trả lại đi, tại hạ không muốn động thủ với người.

Thanh y thiếu nữ cười nhạt, hỏi:

—Trả cái gì ?

Lãnh Như Băng đáp:

—«Nhân sâm hoàn».

Thanh y thiếu nữ lạnh lùng nói:

—Đối với bốn cô nương. «Nhân sâm hoàn» rất trọng yếu, không thể trả cho các hạ.

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ cần cứu tính mệnh của một vị trưởng bối.

Thanh y thiếu nữ đáp:

—Bốn cô nương cần cứu mạng cô nương của tề gia.

Lãnh Như Băng cau mày, hơi giận:

—Cuối cùng cô nương có trả hay không ?

Thanh y thiếu nữ nói:

—Dĩ nhiên không trả.

Lãnh Như Băng đột nhiên sấn tới hai bước, từ từ cất tay lên.

Thanh y thiếu nữ lạnh lùng nói:

—Các hạ đã dùng tay không, bốn cô nương dùng binh khí, có thắng cũng chẳng vinh dự, vậy bốn cô nương cũng sẽ dùng tay không bồi tiếp...

Lãnh Như Băng thở dài một tiếng, nói:

—Tại hạ không muốn động thủ với nữ nhân, chỉ cần cô nương hoàn trả Sâm hoàn, thì tại hạ sẽ không tra cứu việc lấy cắp nữa.

Thanh y thiếu nữ trợn mắt nói:

—Các hạ thật quá ngang tàng.

Đoạn ngọc thủ phóng ngay ra một chưởng.

Lãnh Như Băng né người tránh, vẫn chưa trả đòn.

Thanh y thiếu nữ đánh một đòn không trúng, trong lòng tức giận, trong chốc lát đã liên tục phóng ra bảy chiêu.

Chỉ thấy Lãnh Như Băng hai vai di động trong lớp chưởng ảnh, người vẫn đứng trong phạm vi một thước mà né tránh cả bảy chưởng của đối phương.

Lý Tiểu Hổ thấy Lãnh Như Băng trước sau vẫn chưa chịu trả đòn thì hết nhẫn nại, bèn nói lớn:

—Đại ca, sao không xuất thủ chế ngự ả trộm đạo đó đi, nếu để ả chạy mất thì vĩnh viễn không lấy lại được Sâm hoàn.

Lãnh Như Băng tâm tình chấn động, đột nhiên hữu thủ tà tà xuất chiêu.

Chàng đã không động thủ thì thôi, một khi trả đòn thì động tác cực kỳ thần tốc, lợi hại vạn phần.

Thanh y thiếu nữ chỉ cảm thấy cánh tay hữu tê dại, kinh lực toàn thân bỗng nhiên biến mất.

Trường y thiếu niên đứng quan chiến một bên, kinh ngạc và chấn động, bỗng dừng tay quạt. Hiển nhiên chàng ta vô cùng thán phục thủ pháp tuyệt luân của Lãnh Như Băng.

---- o0o ----